

Reînnoirea iubirii

MarianP

Reînnoirea iubirii

Peste pata înserării, străjuită de vecernii,
Slova rugii închinată amintirilor cernite
Își topește resemnarea și fugind din stupii iernii
Se amestecă cu frunza primăverilor dorite.

Vocea timpului își drege săgetarea infinită,
Se oprește și se miră, soarele îi știe cântul
Și-mpreună se uniră și cu gheața adormită
Vor să prindă-n tine dorul și la păr să-ți plouă vântul.

Bat la ușa dimineții, îmi deschizi doar dacă vrei
Vânt și dor și soare tandru s-au oprit a fi pictați
Un tablou cu primăvară și cu tine-n centrul ei,
Eu, privind la ce-ai în suflet cu ochii ne-ndestulați.

Cârlionți de pătimire se transformă în inele
Au smaralde poleială și în cercuri au safire,
Ți le-așez pe așteptare și ți-aduc un braț de stele
Ai dori să-mi fii logodnă?...ca un semn de înnoire.

Am să zbor o noapte-ntreagă pâna la ivirea zilei,
Port în mine o grădină cu ierbar și flori milioane,
Și din voal de primăvară am să scriu în josul filei
Că ești apă ne-ncepută, busuioc de la icoane...

Vremea a venit, e timpul, florilor mirositoare
Să ne scalde, împresoare cu arome de grădină,
Eu și tu suntem copiii viselor amețitoare
Și din nou iubiți se pare...primăvara e de vină...

Marian Puscasiu
Martie 2015